

sammenlignelige med lønmodtagere i a-kasseforstand. Der er med dette forslag tale om, at i forhold til at gå på efterløn skal alle sikres, at de minimum får 82 pct., uanset om de har et beregningsgrundlag, der er lavere, og det gælder både for lønmodtagere og for selvstændige.

Det er selvfølgelig en retfærdighedsgerning, vi gør over for dem, der er efterlønsmodtagere for 1. januar 1996, fordi vi faktisk i forbindelse med satspuljeforhandlingerne blev enige om, at man skulle have denne lighed.

Så kan man selvfølgelig godt skælde meget ud over lapperier, og nu kommer vi løbende, og som hr. Søren Søndergaard sagde, fire forskellige – tror jeg nok det var – fire forskellige ting putter man ind i dette forslag.

Det, der sådan set er fælles for alle de her ting, er, at alt sammen har noget med arbejdsløshedsforsikringen at gøre, og vi løser altså fire forskellige problemer ved at justere i arbejdsløshedsforsikringsloven. Mere er der ikke i det.

Det synliggør jo i virkeligheden også, hvor mange forskellige problemer arbejdsløshedsforsikringen skal løse og tage hånd om, og det er måske baggrunden for, at vi, selv om vi en gang imellem ønsker at have et meget enkelt og regelret system, kan se, at det kan være ganske vanskeligt, fordi det er for mange forskellige typer problemer, der skal løses.

Så bliver jeg spurgt om: Hvad er andre grupper? Hvad er atypiske grupper i øvrigt ud over professionel sportsudøvelse? Det kan være nogle af de grupper, lønmodtagergrupper, der har haft nogle erhverv som bierhverv, og som muligvis vil udvide deres bierhverv til at være hovederhverv, eksempelvis kirkesangere. Det kunne være et andet atypisk område, hvor kirkesangere ikke umiddelbart kan gå ind i en arbejdsløshedskasse, medmindre dette forslag bliver vedtaget. Så det er et eksempel.

Hvis Arbejdsmarkedsudvalget er interesseret i flere eksempler, vil der selvfølgelig komme striben af, hvor mange bierhverv der i virkeligheden er.

Så vil jeg også sige til hr. Søren Søndergaard, at der faktisk ikke på noget tidspunkt har været den hensigt i finansloven, at der, når man søger social pension fra dagpengesystemet, skulle være et hul på tre måneder. Det har der ikke været. Det har heller ikke været diskuteret.

Der har været en situation, hvor man, hvis man var på sygedagpenge – og fordi man også gerne ville skærpe administrationen af, hvor hurtigt man kunne få tildelt pension – sagde, at

man skulle have sin pension 3 måneder efter, at man havde søgt. Der kom et hul for nogle, og for at ingen skulle falde i det hul, blev der faktisk truffet beslutninger i satspuljeforliget på Socialministeriets område, så det hul er lukket, og det er det altså også her. Men jeg vil godt anfægte, at det har været et tilsigtet hul; det har det faktisk aldrig været, for det har ikke været diskuteret – dagpenge i relation til lov om social pension.

Men jeg takker for tilslutningen til forslaget. Selv om der har været et par sure bemærkninger undervejs, er jeg da glad for, at Folketinget i enighed kan sige: Vi vil gerne hjælpe nogle af de unge, vi vil gerne hjælpe nogle af de ældre, vi vil gerne hjælpe nogle af de syge, og vi vil også gerne hjælpe dem, som gerne vil ind i en arbejdsløshedskasse, og som ikke er det i øjeblikket, fordi de har været ude i professionel idrætsudøvelse.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Som jeg sagde i mit indlæg, havde vi foretrukket, at man havde samlet de professionelle idrætsudøvere på en positivliste. Jeg forstår godt ministerens bemærkninger, også begrundelsen for det.

Jeg vil så spørge ministeren: Betyder det, som nu kommer til at gælde, når loven bliver vedtaget, så alligevel ikke, at alle professionelle idrætsudøvere kan melde sig ind i SiD? Der er ikke nogen begrænsning med hensyn til mænd/kvinder i SiD; det vil sige, at også håndboldkvinderne kan være der. Og der er vel heller ikke noget med, at man, fordi man har en anden uddannelse, ikke kan optages i SiD? Så det vil sige, at alle må vel kunne blive optaget i SiD efter det, som ministeren har foreslået.

Jeg forlanger ikke, at ministeren skal være præcis i svaret, hvis ministeren helst vil vente, men jeg mener egentlig, at man må udlægge det sådan. Det vil sige, at hvis man ønsker det, kunne det jo være, at man kunne være sammen ét sted, og det er mit indtryk, at man føler – skal vi sige – en solidaritet, ligesom alle andre faggrupper gør. På den måde er de lønmodtagere. Til trods for at man tidligere måske har betragtet det som noget, man gjorde i sin fritid, så er de i dag at betragte som lønmodtagere. Det gør de også selv.